

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației "Promoția '61 MECANICĂ"

Anul 2 Nr. 3 • martie 2006 • serie nouă

Apare în fiecare ultimă joi a lunii

Editorial

Pledoarie pentru CV

"Adunătură de mecanici"

Întâlnirea din februarie 2006

Curriculum Vitae

Radu Stoian

Impresii de călătorie

Civilizație milenară

Egipt – Alexandria

Correspondență

Mulțumiri

"Laudă-te gură..."

In memoriam

Unchiul Guriță

La mulți ani

Adrese de e_mail

Important

Pledoarie pentru Curriculum Vitae

Corina Firuță

Dragi colegi, eu cred că prietenia este ca o floare, care îmbobocește în sufletele noastre atunci când o primim. Studenția a fost un timp în care noi am fost deschiși pentru această floare. Ea se ofilește, poate, când preocupați de alte probleme, uităm de ea, însă este gata să reînflăorească dacă ne-o reamintim. Și chiar dacă noi îmbătrânim, prietenia nu are vârstă, rămâne mereu, la fel de minunată.

Așadar, deschideți-vă din nou sufletele și povestiți despre voi, cine sunteți, ce ați realizat pe plan profesional, ca oameni, ca familiști, cu care dintre colegi v-ați întâlnit în viață, ce gândiți despre vremurile care au trecut, ce vă place să visați, ce sperați pentru anii pe care-i mai avem în față.

Este adevărat că nu ni se cere un mare sacrificiu pentru colegii noștri, ca într-o mare prietenie, dar să nu uităm că o scrisoare, un gând bun, o urare sinceră, o strângere de mână - luminează aura fiecăruia dintre noi și asta nu este o vobă gratuită. Atunci când ne adunăm la întâlnirile lunare, când ne bucurăm împreună, vibrația emoțiilor noastre ne face realmente bine.

Vom depune la Biblioteca Centrală de Stat, unde se strâng toate tipăriturile din țară, un set din revistele și din cărțile Promoției. Poate, vreodată, un sociolog sau un scriitor va face un studiu sau își va alege un personaj dintre noi. Fiecare viață are o poveste, fiecare soartă este un unicat. Nu lăsați povestea voastră să zboare în vânt.

Scrieți-ne un Curriculum Vitae, unul de suflet, așa cum, iată, Radu Stoian sau Argireanu nu s-au temut s-o facă.

Așteptăm scrisoarea voastră cel mai târziu în luna iunie, pentru a fi tipărită până la agapa de 45 de ani, din septembrie.

ADUNATURA DE MECANICI

Întâlnirea din 23 februarie 2006

Adrian Popa

Întâlnirea „Mecanicilor '61” din februarie curent s-a desfășurat într-o manieră mai puțin obișnuită. Ni se anunțase de către președinta noastră Rodica Nicolescu – cum că, pe lângă tradiționala întâlnire colegială, în preambulul festinului, se vor desfășura lucrările **Adunării Generale a Asociației Absolvenților Promoției '61 Mecanică pe anul 2006.**

Convocarea s-a dovedit a fi fost eficientă, întrucât cu mici excepții (exemplu: absența motivată a colegului Constantin Dumitru, plecat în străinătate și care-și mandatase reprezentant) prezența a fost mai mult decât „statutară”.

În mod cu totul inedit, cei patru membri prezenți ai Consiliului de conducere al asociației (Rodica Nicolescu – președinte, Nicolae Enescu – vicepreședinte, Corina Firuță – secretar și Adrian Popa) au luat loc la o aceeași masă, cu bună vedere spre întreaga adunare, constituindu-se ca **prezidiu.**

Conform ordinei de zi anunțate, președinta

(de la stânga: Riri Pop, Dan Ștefănescu, Caiăț - Gh. Caragea, Marian Grădișteanu, Miron Teodor)

asociației, Rodica Nicolescu a prezentat un raport asupra activității asociației pe perioada 2004-2005, subliniind acțiunile cu caracter colectiv și făcând în-încheiere o prezentare sintetică, dar foarte concretă asupra „bugetului de venituri și cheltuieli”. S-a amintit aici despre inițiativa laudabilă a colegei Firuță privind atragerea de fonduri prin cvasi-sponsorizarea în litera reglementărilor legale în vigoare, despre care s-au dat detalii în nr. 2 al „foii lunare de suflet a Mecanicilor”.

În continuare, Adrian Popa a prezentat „programul de activitate pe 2006”, care are ca obiectiv principal – „**întâlnirea aniversară de 45 ani de la absolvirea facultății**”. Pe marginea acesteia s-au făcut și unele sugestii și propuneri concrete, dintre acestea fiind reținută și agreată de întregul plen, ideea colegului Valeriu Eugen Pop, de organizare a unei excursii automobilistice (cu grupare de amatori pe câte un coleg șofer) la Balcic pe 29 aprilie – 1 mai 2006. Sperăm că inițiativa (patent Riri Pop) va fi susținută de un efort organizatoric pe măsură.

Toate documentele supuse atenției și analizei adunării generale au fost puse la vot și aprobate în unanimitate.

Pentru partea a doua a „ședinței”, colegul Adrian Popa a prezentat în numele Consiliului de conducere, un punct de vedere comun al acestuia, privind propunerea de a se da curs solicitării unor membri ai

comitetului ca – cel puțin pentru o perioadă de timp – să fie absolviți de răspunderile pe care le au. Solicitanții: Rodica Nicolescu, Nicolae Enescu și Adrian Popa și-au susținut demersul pe motive de sănătate, motive legate de programul și locul de activitate într-un viitor apropiat etc. Acordul adunării generale fiind obținut odată cu aprecierea pozitivă și aprobarea activității întregului Consiliu de conducere, s-a procedat

la alegerea, prin vot deschis a noilor componente ai comitetului asociației. Adrian Popa solicită tuturor participanților, să facă propuneri pentru președintele asociației, care pe lângă alte calități manageriale, de inițiativă etc., trebuie să o aibă în primul rând pe aceea de a vrea să se

înhamă la o astfel de „corvoadă”.

Așa cum era de bănuț, acesta s-a dovedit a fi cel mai dificil moment al adunării. Este timpul să desconspir faptul că la nivelul vechiului comitet, proaspăt „de-sărcinat”, sondaserăm câteva potențiale „candidaturi”. Unele au fost declinate motivat chiar de preopinente (Constantin Dumitru, Stan Bone), altele au căzut prin absență (Artemiu Vanca, Radu Gruia). Tocmai când discuțiile erau în toi și tensiunea atinsese nivele de alertă, își face apariția în adunare un întârziat: colegul Ion Stănescu. Un grup din jurul lui Riri Pop „cugetă” în cor: ECCE HOMO! și așezat la masa prezidiului, pus în temă despre ce e vorba și întrebat: „Deci?” Răspunsul a fost prompt: „De acord!”. Votul a fost o formalitate: cu unanimitate de voturi, Ion Stănescu a fost ales președinte al Asociației Absolvenților „Promoției '61 Mecanică”.

Profesorul Nae Enescu a propus ca funcția de vicepreședinte să fie preluată de Corina Firuță. Acord unanim.

Rodica Nicolescu, propune pentru funcția de secretar pe doamna Elena Petre Olaru, membră a asociației, economistă de profesie, inginereasă prin alianță, angajându-se să-i dea tot sprijinul necesar. Se aprobă în unanimitate.

Adrian Popa propune, pentru completarea Comitetului, pe colegul Radu Stoian, care s-a remarcat prin participarea constantă la aproape toate acțiunile asociației, prin activitatea de susținător al „foii de suflet a Mecanicilor” cu numeroase materiale și pentru unele inițiativă laudabile propuse.

Așadar noua componență a Consiliului de conducere al Asociației este:

Ion Stănescu	– președinte
Corina Firuță	– vicepreședinte
Elena Olaru	– secretar
Constantin Dumitru	– membru
Radu Stoian	– membru

Adunarea generală a ales ca cenzor pe Rodica Nicolescu.

Odată încheiate lucrările adunării generale, s-a trecut la cele lumești: degustarea Whisky-lui adus de Dan Ștefănescu pentru a i se cânta „Mulți ani trăiască!”, consemnarea de către Corina a opțiunii: „Pui, pește sau porc?”, comunicarea rezultatului parțial al meciurilor din cupa UEFA ale Rapidului și Stelei de către „crainicul” Riri Pop care a stat tot timpul cu căștile la (sau în) urechi etc... etc.

Relatările cu nepoți, se reiau odată că reintrarea în arenă a lui Mirel Vanca (absent nemotivat de la această adunare).

(de la stânga: Rodica Nicolescu, ceața lui Adrian Popa, Adelina Bone, Gabriela Gheorghe, Nina Olaru, Corina Simona Ion)

RADU STEDIAN

La jumătatea lunii septembrie a anului de grație 1961, mă aflu în trenul de Moldova, pentru a debuta ca inginer, la Combinatul de Cauciuc Sintetic Onești, unde promisem repartitie.

Mărturisesc că m-am prezentat la post fără entuziasmul specific vârstei. Am fost trimis să-mi fac stagiul la serviciul mecano-energetic. Bucuria a fost să dau în întreprindere, de colegul meu de grupă Const. Chirițoiu, poreclit în studenție "frumușelu", care lucra la serviciul de investiții. Eu, cu amicul Chirițoiu și un sudor cam de aceeași vârstă cu noi, am primit ca locuință un apartament cu trei camere. Așa că din perioada de stagiatură păstrez amintiri frumoase. Am petrecut nenumărate seri la restaurantul "Doina", de altfel singurul din oraș, unde "Lalele, lalele, frumoasele mele lalele" era șlagărul la modă.

Împreună cu Titi Chirițoiu și în compania unor fete de vârsta noastră, am vizitat zonele pitorești din apropierea orașului, ajungând până la stațiunea Slănic Moldova, în satul Scutaru din Munții Vrancei, spre Târgu Ocna sau pe valea Trotușului spre Transilvania.

În vacanța din toamna lui 1962, l-am reîntâlnit pe bunul meu prieten de sport, din vremea studenției, Jimi Ianculescu. El mi-a propus să vin să lucrez la Uzina Grivița Roșie din București și m-a prezentat șefului de secție. Cu recomandarea lui Nea Nelu

David am fost angajat într-o activitate de pionerat, uzina reprofilându-se: de la reparații de locomotive de abur, la fabricația de utilaj chimic.

De la UZUC Ploiești, unde și-a făcut anul de stagiul, a venit la Grivița și fostul meu coleg de

grupă Pompiliu Albu. Am petrecut amândoi clipe frumoase de colaborare și bună înțelegere, alături de șefii de echipă, cu desenul în față, pentru realizarea unor produse. (Mi se pare paradoxal: cu australianul Ion Argireanu, aflat la 20000 km, comunicăm lunar,

dar despre bucureștenul Albu Pompiliu nu mai știu nimic.) Primăvara, participam ca jucător în echipa de fotbal a secției, continuând o tradiție începută la Onești, unde eram titular în echipa combinatului.

La o agapă, fratele meu a pus pariu cu mine că-și va lua mașină înaintea mea. Asta m-a ambiționat și m-a făcut să plec în 1964, pentru un salariu mai mare, ca inginer principal, la Întreprinderea de Montaje București - pe șantierul Fabricii de Îngrășăminte Azotoase Târgu Mureș. Pe lângă sporul de șantier și regimul de 10 ore, predam și la cursurile de sudori și instalatori. În Târgu Mureș, duminica, mă duceam ca tot omul de lume bună, la o cafenea, unde mă întâlneam cu alt coleg de facultate, Horia Păicuțiu, care lucra la întreprinderea de producerea energiei electrice. În anturajul de intelectuali de acolo, Horia era foarte bine apreciat pentru felul lui vesel, deschis, jovial, în care aborda viața. După ce s-a transferat la Centrul de Calcul din Cluj, ne-am întâlnit de câteva ori în Cluj, la un restaurant elegant unde, din păcate, începuse să facă abuz de licorile lui Bachus, ceea ce i-a fost până la urmă, fatal.

În 1965, am fost trimis pe șantierul din Craiova, pentru punerea în funcțiune a fabricii de butanol și acetilenă. Acolo, în capitala juveților, m-am reîntâlnit cu Alexandru Simescu. Șoșo lucra pe atunci la Combinatul Petrochimic din Teleajen. Prietenia noastră începută în anul II de facultate a continuat fulminant: întâlnirile noastre în diverse companii feminine la București sau Ploiești pot constitui subiectul unui adevărat roman boulevardier.

Una dintre prezențele feminine din gașca noastră era fosta noastră colegă de facultate Ica Cocheci, care,

între timp, divorțase de Zaharia Ciorecan. Ulterior s-a căsătorit cu un inginer constructor, cu care a avut doi băieți. Din nefericire, o boală nemiloasă a luat-o dintre noi, prea devreme.

La IMB am ajuns șef de lot între 1966 și 1967 și apoi șef de șantier la Combinatul de Celuloză și Hârtie Suceava. Nu mă încumet să pun pe hârtie frumusețea naturii din Bucovina și a mănăstirilor sale. Aș avea nevoie de un spațiu editorial nelimitat!

A venit și ceasul rău, cu două zile înainte de revelionul 1968, când am cunoscut-o pe doctorița Adriana Slătescu. În trei săptămâni eram căsătoriți. Mariajul a durat opt luni, după care a urmat divorțul, cu un lung proces de partaj pe bunurile mele agonisite în ani de muncă, ceea ce m-a marcat pe viață.

În perioada 1968-69, am lucrat în Ministerul Industriei Chimice, în direcția mecano-energetică, iar când s-a făcut o așa zisă reformă a industriei, am fost trimis să lucrez ca ing. șef adj. la întreprinderea de Utilaj Chimic Găești.

Între timp, în octombrie 1968, am cumpărat prima mea Dacie și am contractat în rate un apartament cu trei camere, așa că am revenit în capitală.

Între 1970-1974 am lucrat la CIUPS, care s-a transformat printr-o hotărâre de guvern, în institut de proiectare. Am fost promovat prin examen, ing. proiectant principal gradul II, în 1976. În 1977 am cunoscut-o pe viitoarea mea soție, biolog, cu care m-am căsătorit în același an și cu care am avut apoi, trei băieți: Constantin, Petru și Dumitru, care au astăzi 28, 26 și respectiv 24 de ani. Nu sunt încă bunic.

În anul 1984 ne-am despărțit exclusiv din vina subsemnatului. Încercasem să impun în familie un regim autoritar în privința cheltuielilor - poate ca urmare a sechelelor rămase din prima căsătorie și din punct de vedere religios - doctrina ateistă fiind la modă în vremurile de atunci.

Am fost întrebat dacă am fost membru de partid? Da, am fost și am crezut în comunism, până la 22 decembrie 1989. Abia după aceea am înțeles că ne înfundam în corupție, în lipsa de credință. Încerc să mai îndrept ce se poate. Dar copiii mei, care îndrumați de mama lor, au făcut toți trei, studii de teologie, s-au îndepărtat de mine și nu reușesc să mi-i apropie.

În plan profesional am continuat să înregistrez succese; am fost numit șef de atelier proiectare în 1984 și ing. proiectant principal gr. I în 1987.

După 1990, obținerea contractelor de cercetare a

devenit din ce în ce mai dificilă, cei ce nu aveau de lucru trebuiau să plece din institut, rămânând șomeri. Eu am beneficiat de o relație favorabilă și m-am transferat la Întreprinderea de Aparataj Electric pentru Construcții, în biroul de proiectare.

M-am pensionat în 1997 pe fondul unor probleme de sănătate și dezamăgit că nu mai puteam fi util societății. Am răspuns solicitării vecinilor din blocul în care locuiesc și am devenit președintele asociației de locatari, cu o mică retribuție care îmi completează pensia. Din punct de vedere financiar mă descurc onorabil; cu singurătatea stau mai prost.

Am făcut călătorii în Italia, în Cehoslovacia, poate că în vara asta voi pleca în Grecia, dar marea satisfacție mi-o dau călătoriile prin țară. Nu cred că a rămas un colțișor să nu-l fi vizitat. Iubesc mai ales Maramureșul. Acolo oamenii au o altă concepție despre viață, despre moarte. Privesc totul ca pe o trecere. Și natura este alta, cu bisericuțele de lemn care răsar din iarba mai sănătoasă, mai verde decât oriunde, mai parfumată. Plec de obicei fără țintă și înnoptez acolo unde mă simt bine. Mi-am făcut deja cunoștințe prin sate și trag de multe ori, la aceleași gazde. Vara sunt greu de găsit pe acasă.

Sper ca și alți colegi să pună pe hârtie evenimentele vieții lor; în felul acesta ne vom simți mai aproape unii de alții și împreună, vom suporta mai ușor bătrânețea.

Și-i rog pe colegi, ori de câte ori ajung în București, să mă sune la telef. 745.23.83; voi încerca să le fiu util.

Sper să ne mai revedem mulți ani de-acum încolo, în ultima joi din lună, la restaurantul Select sau unde va hotărî conducerea Asociației noastre, pentru că aceste întâlniri ne încălzesc sufletul.

Vă salut cu drag!

Impresii de călătorie

CIVILIZAȚIE MILENARĂ

– Partea I –

Emilia și Doru Miron

Cuvânt înainte

În cursul lunii noiembrie 2005, un alt vis frumos de-al nostru a devenit realitate: am avut prilejul să cunoaștem popoare cu o civilizație milenară, cu o istorie zbuciumată, cu un mod diferit de viață - dar cu aceleași sentimente omenești ce ne domină tuturor existența - popoare pentru care ospitalitatea cu care-i respectă pe cei care vin aici ca turiști-prieteni, este lege.

Este o lume deosebit de interesantă: de la obiectivele turistice ce scot la iveală realizări surprinzătoare în raport cu epoca realizării lor, la freamătul, tumultul străzilor, la impresionanta luptă pentru existență a sute de mici comercianți, care așteaptă răbdători de dimineața până noaptea târziu, ca să primească clienți pentru măruntele lor produse.

Și acum să vă dezvăluim despre ce țări este vorba: **Vietnam, Laos, Cambodgia.**

I. CAMBODGIA

Am sosit pe aeroportul internațional al regatului Cambodgia după un zbor de 1,5 ore, venind de la Vientiane – capitala Laosului – cu un Boeing 737 al companiei aeriene de stat vietnameze.

Condițiile de cazare au fost excelente, hotelurile de 4 stele – **Cambodiana** din Phnom Penh, respectiv **Apsara Angkor** din Siem Reap – asigurând un confort deosebit: camere spațioase, o curățenie exemplară, aer condiționat, televizor (pe care-l foloseam doar seara târziu, pentru că acea dulce oboseală acumulată după o zi încărcată de

evenimente ne îndemna la odihnă!), frigider, nescăfé și ceai la discreție, un personal îndatoritor.

Micul dejun servit la restaurantul hotelului, întotdeauna tip bufet suedez, a fost un adevărat răsfăț culinar: o diversitate nemaiîntâlnită de produse lactate, de mezeluri de calitate, de prăjituri, de sucuri naturale, fructe tropicale, nelipsind bineînțeles cafeaua aromată și boierescul ceai Lipton. Grele încercări pentru stomacul nostru!

Seara am fost întotdeauna invitați la un alt restaurant decât cel al hotelului, fiindu-ne servită o cină tradițională bogată și hrănitoare: o supă condimentată, nenumărate verdețuri fierte cu nelipsitul orez, creveți și fructe.

Pentru transportul către obiectivele turistice programate, am avut în permanență un autocar “erste klasse”, dotat cu aer condiționat. Ghizii locali, vorbitori de limba engleză, ne-au încântat prin conștiinciozitatea, punctualitatea cu care au respectat programul de vizitare a obiectivelor, multitudinea de informații furnizate (din păcate, ghidul nostru român nu a fost la înălțime!), dovedind aceeași delicată grijă ca noi, musafirii, să ne simțim cât mai bine.

Vremea deosebit de frumoasă, fără ploaie, cu o temperatură acceptabilă, a contribuit la reușita zilelor petrecute în Cambodgia. Așa dar, au fost

îndeplinite toate condițiile de a fi bine dispuși.

Deci, să pornim la drum! Nu înainte de a lua la cunoștință câte ceva despre istoria recentă a acestei țări și standardul de viață al cetățenilor ei. Ne veți fi tovarăși de drum pentru ceea ce am considerat că au constituit momentele de excepție ale excursiei în Cambodgia: Palatul Regal, Muzeul Tuol Sleng și inegalabilul, unicul Angkor.

Câteva date despre istoria recentă a Cambodgiei, precum și în legătură cu nivelul de dezvoltare economică și socială.

Vechi protectorat integrat în Indochina franceză, Cambodgia a obținut independența la 9 nov. 1953, după ce, din anul 1947, devenise monarhie constituțională, avându-l ca rege pe Norodom Sianuk. Confruntat în perioada 1967-68 cu o insurecție susținută de către Khmerii roșii, cu o economie precară, minată de corupția organizată de familia sa, Norodom Sianuk predă puterea, la 14 aug. 1969, generalului Lon Nol, cunoscut anticomunist și adept al economiei de piață.

Devenit aliat al USA, generalul Lon Nol se integrează în strategia de stopare a răspândirii comunismului, țara devenind republică prin înlăturarea lui Norodom Sianuk la 18 martie 1970. Dezangajarea forțelor americane în anul 1973, provoacă tragedia acestui popor, căci Khmerii roșii susținuți de Vietcong ocupă capitala Phnom Penh, la 17 aprilie 1975. Organizația acestor criminali “Angkar” aplică de la această dată o politică mai radicală decât cea a sovieticilor sau maoiștilor chinezi, vizând “purificarea” țării. Locuitorii orașelor sunt trimiși spre reeducare la sate. Imaginea capitalei, în noaptea de 17 spre 18 aprilie, este zguduitoare: din cei 1,5 milioane de locuitori rămân doar 30.000! Masacrarea sistematică a vechii elite vorbitoare de franceză, a celor ce purtau ochelari (ce criteriu diabolic!), munca forțată în mine, malnutriția și bolile definesc o catastrofă umanitară de origine politică, prin moartea a peste un milion de oameni.

Și de această dată comunitatea internațională își dovedește neputința și indiferența în fața unor astfel de situații; solicitarea multor intelectuali

ca această “auto-distrugere khmeră” să fie recunoscută drept genocid, a fost respinsă de Curtea penală internațională, întrucât criteriile de alegere a victimelor nu au corespuns unui grup național, etnic, rasial sau religios!

În anul 1979 Vietnamul ocupă Cambodgia, provocând căderea regimului Khmerilor roșii, instalând un pseudo-guvern în măsură să reorganizeze țara după modelele vietnameze și laoțian. Luptele de gherilă inițiate de Khmerii roșii și mișcările regaliste sprijinite de Thailanda au determinat retragerea trupelor vietnameze în anul 1989 și instalarea forțelor ONU în 1990. În fruntea guvernului se găsește și astăzi același personaj instalat de către vietnamezi, într-un climat de violență politică și de menținere a unui regim autoritar. Regele Norodom Sianuk, redevenit șeful statului, abdică pentru a doua oară în anul 2004, în favoarea fiului său mai mic Norodom Sihamoni, fost dansator și ambasador al Cambodgiei la UNESCO cu sediul la Paris.

Consecințele acestor etape istorice tragice se reflectă în situația demografică și în standardul de viață în această țară cu o suprafață de aprox. 181 mii kmp și o populație de aprox. 13 milioane de locuitori: copiii până la vârsta de 14 ani reprezintă cam 14 %; locuitorii cu vârsta între 15 și 64 ani aprox. 55 %, iar cei peste 65 ani doar aprox. 3,5 %, speranța de viață fiind de 55 ani pentru bărbați și respective 59 ani pentru femei.

Situația asistenței medicale este definită de rata mortalității infantile de peste 65 % și a celei generale de aprox. 11 %. În urmă cu 9 ani, doar 10 % din populație posedă un aparat de radio, televizoare aveau doar 94.000 locuitori, iar de servicii telefonice beneficiau 21.800 locuitori.

Cifrele sunt elocvente pentru standardul de viață al acestui popor greu încercat de soartă. Am dori în încheierea acestui capitol să vă descriu drapelul regatului Cambodgiei: o bandă orizontală roșie având în centru templul Angkor Wat reprezentat în alb, încadrat de două benzi orizontale albastre, simbolizând: Națiunea (culoarea roșie), Religia (albul) și Regele (albastrul).

întregime din aur; scaunul aurit folosit de rege cu ocazia încoronării, cărat de 12 oameni; cele 100 statui ale lui Budha, reprezentând cadouri primite de casa regală cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la construcția pagodei, statui executate din diferite materiale: marmură, argint, aur, os, ceramică, bronz, lemn, jad, malachite – o adevărată colecție!; marea statuie a lui Budha, aflată în lateralul sălii principale, înglobând 90 kg aur și 2086 diamante, executată în anul 1904

1) Palatul regal din Phnom Penh

Nu am putut vizita Palatul Regal, cu atât mai mult cu cât era arborat steagul național, semn că actualul rege era prezent acolo. Dar, familia Miron nu s-a lăsat păgubașă: pentru 15 USD i-a putut face totuși o vizită regelui – în lipsa sa – prin intermediul unei casete video!

Am vizitat însă alte săli ce ne-au impresionat prin rafinamentul decorațiunilor, eleganța și frumusețea obiectelor expuse: sala de ceremonii, sala de bal, casa de oaspeți pentru demnitari de rang înalt, casa de îmbrăcare pentru ceremonii.

Dar ceea ce ne-a lăsat muți de uimire sunt:

- SALA TRONULUI, dominată de tronul de aur sub baldachin, având stâlpi de susținere în cele 4 colțuri și un parasolar în mijloc. Tronul de aur este folosit numai cu ocazia încoronării, în toate celelalte ocazii și anume: recepții, primirea scrisorilor de acreditare, audiențe oficiale, ceremonia depunerii jurământului de către noul guvern, ceremonii religioase ale familiei regale, regele folosește un scaun, evident, cu însemne regale. Impresionează statuia de aur a străbunicului regelui și uriașul covor 48,8 mp, având ca model mozaicul de jur-împrejur.

- PAGODA DE ARGINT, numită așa pentru că pardoseala este formată din dale de argint. Impresionează: statuia lui Budha executată din jad, acesta stând pe un tron înalt executat în

sub domnia regelui Sisowath. În exterior, parcurgând curtea pagodei, avem posibilitatea de a admira cele 628 m picturi, executate între anii 1903 și 1904, extrem de sugestive și bine păstrate, înfățișând istoria Ramayanei.

În curtea pagodei există un număr de stupe (stupă: monument funerar budhist), dintre care trebuie amintite: monumental funerar al celui mai mic fiu al regelui Norodom Sianuk, mort în Franța în anul 2003, în urma unei boli de inimă; stupa mare, din lateral, în care a fost înmormântat un strămoș al actualului rege, rămas în istorie pentru că i-a chemat pe francezi să-i apere de invazia vietnameză, consecința fiind cunoscută: Cambodgia devenită colonie franceză!; stupa fetei favorite și divinizate de Norodom Sianuk, decedată la vârsta de 4 ani, bolnavă de leucemie, în această stupă dorind să fie înmormântat și el. Curtea pagodei este dominată de impresionanta statuie a întemeietorului dinastiei regale. De menționat că Norodom Sianuk, locuind actualmente la Beijing, a avut 40 copii de la cele 6 soții, dintre care mai trăiesc doar 6 copii, mulți dintre ei fiind omorâți de Khmerii roșii. Într-un colț al complexului regal stă tristă, pentru că este ruginită și urâtă, clădirea dăruită de Napoleon al III-lea cu ocazia terminării construcției canalului de Suez în 1969. Clădirea, constrită în exclusivitate din fier, vopsită în alb, n-a rezistat climei calde și umede.

Egipt

Partea II - Alexandria

Mirel Vanca

De la **Cairo** la Alexandria am călătorit cu un microbus, mergând pe o autostradă care străbate deșertul. Am fost foarte surprins să constat că porțiunea de deșert, ce mărginește de o parte și alta autostrada, este pe cale a se transforma într-o zonă cultivată și populată. Întreaga zonă a fost declarată “zonă liberă” și întreprinzătorii au fost încurajați să înființeze aici ferme agricole. Despre solul deșertului din această zonă, un pământ galben, sfărmițos, pe alocuri sub formă de pulbere, se spune că ar conține toate substanțele necesare hrănirii plantelor și că are nevoie doar de apă pentru ca plantele să crească și să rodească... Ca urmare, statul egiptean a adus în zonă apă din Nil pe care a distribuit-o printr-un sistem de irigații, din loc în loc la vedere.

Cei care au primit provocarea - și sunt foarte mulți - au început prin a-și înconjura terenurile cu ziduri solide din cărămidă, frumos vopsite și chiar pictate. În interior au construit clădiri frumoase, pe alocuri de-a dreptul impunătoare, pentru locuințe, birouri,

garaje, magazine și chiar moschei. Majoritatea acestor terenuri sunt deja cultivate, putându-se vedea din mașină culturi întinse de bananieri, diferiți pomi și arbuști fructiferi, legume și cereale.

De-a lungul celor 220 km de autostradă - aceasta este distanța care desparte Cairo de Alexandria - din 50 în 50 de metri, de o parte și alta a șoselei, sunt plantați stâlpi cu panouri mari publicitare. Bănuiesc că chirii percepute pentru aceste reclame, bașca taxa de autostradă, acoperă cu prisosință costurile de întreținere ale acestei artere rutiere.

Alexandria, situată la extremitatea vestică a deltei Nilului, port la Marea Mediterană, al doilea oraș ca mărime și importanță economică al Egiptului, întemeiat de Alexandru cel Mare în secolul III î.e.n., este un oraș frumos, cu multe vestigii istorice din epocile greacă, romană și islamică. Așezarea lui pe o distanță de 20 km de-a lungul țărmului Mediteranei îi conferă un farmec aparte.

Orașul vechi, cea mai frumoasă și pitorească zonă a Alexandriei, este situat în extremitatea vestică a acesteia și are o mulțime de clădiri mari și frumoase ridicate, majoritatea, în prima jumătate a secolului trecut. În această parte a orașului sunt amplasate și portul comercial și cel pescăresc - ultimul de un pitoresc special - și majoritatea monumentelor istorice.

Nu lipsesc din zonă nici clădirile moderne, printre care aş numi **Biblioteca** din Alexandria, o replică modernă a celei antice, dispărută fără urmă. Am vizitat biblioteca şi am rămas plăcut surprins de arhitectura ei modernă şi îndrăzneţă, de frumuseţea şi funcţionalitatea spaţiilor interioare.

Am mai vizitat o serie de alte monumente istorice, de arhitectură sau naturale, în ordinea următoare:

- **Fortul Qaitabay**, monument istoric din epoca islamică, aproape în întregime reconstruit, aşezat pe vechiul amplasament al anticului Far, a servit la apărarea oraşului dinspre mare, timp de mai multe secole;

- **Coloana lui Pompei**, monument din epoca romană, este înaltă de 30 m şi are la bază o circumferinţă de 9 m, este construită dintr-un singur bloc de granit roşu;

- **Teatrul Roman**, este un amfiteatru în aer liber, semicircular, care putea primi în jur de 600 de spectatori, construit în epoca romană;

- **Catacombele**, o impresionantă necropolă amenajată prin săparea în stâncă şi dispusă pe trei nivele subterane, datează din epoca greacă şi reprezintă

o extraordinar de interesantă împletire a artei faraonice cu cea elenistică;

- **Palatul și Parcul Montaza**, un excepțional de frumos palat, construit în stil neo-gotic, pe malul Mediteranei, în extremitatea de est a orașului, în anii 1922-1936, de către regele Egiptului, Faud.

Palatul este, actualmente, una dintre reședințele președintelui Egiptului și nu este vizitabil.

Parcul este deschis accesului publicului și reprezintă o realizare peisagistică de excepție, unde, pe câteva zeci de hectare, întâlnești tot ce este frumos și reprezentativ pentru flora mediteraneană.

Lacul Mariut este un lac natural, cu apă ușor

salină, care se întinde pe o suprafață de 60 km pătrați, în partea de vest a orașului. Am trecut zilnic pe lângă el în drum de la hotel la fabrica unde am montat și pus în funcțiune o mașină de fabricat capsule din gelatină pentru medicamente, fabrică situată la 20 km în afara orașului; lacul este un rai al păsărilor sălbatice și sursă de existență pentru mulți pescari profesioniști.

Bucătăria egipteană nu ne-a încântat din cale afară, preferând-o, de câte ori am avut posibilitatea, pe cea europeană.

Vizita noastră în Egipt a coincis cu perioada de desfășurare a Cupei Națiunilor Africane la Fotbal. Din

această cauză am găsit greu locuri în hoteluri, atât la Cairo cât și la Alexandria, dar am avut prilejul să constat pasiunea extraordinară pentru fotbal a egiptenilor. Am vizionat la televizor, într-un local din Alexandria, unul dintre meciurile echipei gazdă. Atmosfera semăna cu cea de pe stadion. Vizita a mai coincis cu perioada de proteste a lumii islamice față de caricaturile înfățișându-l pe profetul Mahomed, apărute într-un tabloid danez. Egiptenii s-au mărginit să comenteze dezaprobator faptul și să redea la televizor aspecte de la manifestările violente din alte țări islamice.

Corespondență

MULȚUMIRI *

Sorin Dinescu

Încep prin a mulțumi redactorilor pentru faptul că ne țin la curent cu vești despre colegi, trimițându-ne cu regularitate foaia de suflet, care devine din ce în ce mai interesantă și într-o grafică deosebită. Mulțumesc, de asemenea, celorlalți colegi autori, pentru contribuția deosebită pe care o au, făcând din această foaie de suflet un mijloc de comunicare, informare și legătură între noi. Nu în ultimul rând, vreau să-i mulțumesc lui Adrian Popa, pentru scrisorile adresate mie, inserate în revistele anterioare, trimise prin poștă și la care i-am promis că îi voi trimite un răspuns mai detaliat. Nu voi uita niciodată spiritul lui sufletist și contribuția lui majoră alături de alți colegi, la fondarea și menținerea Asociației noastre.

Sunt bucuros pentru tonusul pe care îl imprimă revista asupra noastră și ne face să nu ne simțim prea în vârstă (nu vreau să zic “bătrâni”, deoarece americanii folosesc cuvântul “senior”, pentru a nu supăra pe nimeni) și poate că nici nu suntem chiar în vârstă!!!

Eu mă aflu tot în Calgary Alberta și profit de “boomul” mare din industria de petrol, lucrând în continuare la o companie de engineering în acest domeniu. De fapt, Calgary, după cum probabil știți, este orașul găzarilor, așa cum este Ploieștiul în România, iar provincia Alberta se află pe locul trei în lume în privința rezervelor de petrol neexplorate. Este bine pentru generația tânără care se profilează în acest domeniu și poate profita de această bogăție extrem de căutată la vremea actuală.

Oricum, experiența câștigată în România - precum și cunoștințele solide acumulate în Politehnică - m-au ajutat până acum să țin steagul sus și să nu privesc tehnica nord-

americană ca o minune. Așa cum percep eu lucrurile, pot să vă spun sincer că am învățat și știm mult mai mult ca ei, cel puțin în domeniul meu; am fost însă niște “modești” și nu am avut posibilitățile lor de acces la tehnica de calcul așa de avansată - care te ajută în rezolvarea multor probleme, dar nu gândește în locul tău.

Deci, în final, vreau să spun că Școala românească, îndeosebi Politehnică, și mai ales cea pe care am făcut-o noi la vremea noastră, a fost de foarte înalt nivel, dar cred că noi nu ne-am dat seama.

Profit de această ocazie și vreau să mulțumesc încă o dată lui Nae Enescu și regretatei lui soții, Sanda, că au acceptat să ne viziteze și pe noi, aici, în îndepărtatul Vest “sălbatic” numit Calgary, cu doi ani în urmă.

Închei cu gândul la voi toți și vă doresc multă sănătate, bucurii și numai urări de bine.

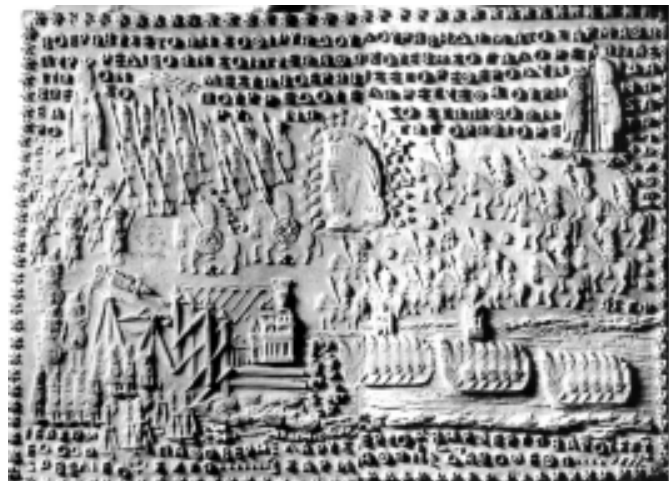
Totodată vă confirm că voi participa la agapa din 15-17 septembrie, împreună cu soția.

“Laudă-te gură...”

Avem plăcerea să vă anunțăm că vineri 17 martie 2006, **Asociația Română pentru Patrimoniu** a acordat **Marele premiu pentru anul 2005**, cărții “*Cronica getă apocrifă pe plăci de plumb?*” editată de Alcor Edimpex, adică de editura noastră. Semnul de întrebare din titlu este pus pentru că, în mediile academice, plăcile de plumb nu sunt acceptate, sunt considerate un fals. Cartea conține însă, un studiu semnat de o specialistă în scrieri vechi, Aurora Pețan, care susține că textul de pe plăci este autentic, din vremea lui Burebista până la Decebal. Dacă vă interesează problema, putem să vă facem o prezentare mai detaliată a cărții.

Corina și Simona

*Titlul scrisorii este dat de redacție, ca urmare a nenumăratelor mulțumiri transmise de Sorin, și firește, glumind.

In memoriam

„Unchiul“ Guriță

Gheorghe Vasile

Colegul nostru Vasile Guriță era mai în vârstă cu cca 8 ani față de cei mai mulți dintre noi care ne-am născut în anul 1939. În lista decanilor de vârstă a promoției noastre, Vasile Guriță ocupa un onorabil loc 7 fiind născut la 16 ianuarie 1931.

Acum, când aștern pe hârtie câteva amintiri despre Guriță, acesta ar fi împlinit 75 de ani. Nu a avut această șansă deoarece a fost răpus de o nemiloasă boală la 3 iulie 2003, când abia trecuse de 72 de ani.

Apelativul „unchi” pe care l-am folosit în titlu nu este legat de diferența de vârstă dintre noi, ci de o întâmplare petrecută în urmă cu 50 de ani, când l-am cunoscut pe Guriță. Era în vara anului 1956, când după absolvirea liceului „Nicolae Bălcescu” din Brăila, plecasem la București cu un grup de colegi să ne înscriem pentru examenul de admitere la facultate. Nici unul dintre noi nu mai fusese în București astfel că, la coborârea din tren, la Gara de Nord, ne țineam foarte grupați și atenți să nu ne rătăcim. Căutând o stație de tramvai pentru a ajunge la Institutul de Construcții, unde doream să ne înscriem, am dat peste Institutul Politehnic unde, la intrarea din Calea Griviței erau afișate facultățile și locurile pentru care se organiza admiterea în acel an.

Din curiozitate, am intrat în clădire și în timp ce încercam să aflăm amănunte legate de admitere, unul dintre colegii cu care venisem de la Brăila, pe nume Adrian Popescu, l-a salutat pe un cetățean cu „sărut mâna unchiule”. Colegul n-i l-a prezentat pe Vasile Guriță din Buzău, care era fratele mamei sale și deci, unchiul său. „Unchiul”, care arăta evident mai în vârstă ca noi (avea atunci 25 de ani iar noi nu împlinisem încă 17) ne-a surprins spunându-ne că tocmai s-a înscris pentru admitere la Facultatea de Mecanică din Politehnică.

Foarte volubil, prietenos și cu un umor fin, ne-a determinat să nu mai căutam Institutul de Construcții, căci riscam să ne și pierdem prin

București, iar dacă vrem să ne facem ingineri, să ne înscriem la Politehnică, unde se pregătesc adevărații ingineri. L-am ascultat cu un fel de supușenie și de respect și ne-am înscris imediat.

Nu după mult timp, în perioada de admitere „unchiul” avea să mă impresioneze din nou, deoarece afișa o mare detașare, fără pic de emoții și teamă față de subiectele de examen. M-am nimerit să particip la proba de limba rusă chiar după el. Atunci am observat că abia putea să citească, iar când i s-au pus câteva întrebări a răspuns foarte degajat că a absolvit liceul când se studia limba franceză, nu rusa, așa că era inutil să i se mai pună întrebări. Profesoara, pe un ton cam iritat față de calmul pe care-l afișa Guriță, i-a spus că nota pe care i-o poate da este 1,30. Acesta a replicat că-i mulțumit de notă, căci era suficientă pentru media generală. Drept să spun, atunci credeam că Guriță se cam laudă, dar aveam să mă conving destul de repede că mă înșelasem. La afișarea rezultatelor, pe lista celor admiși, Guriță se afla în prima jumătate, cu mult înaintea mea, iar bietul nepot, colegul meu de la Brăila, nici nu intrase. Spune și asta ceva despre pregătirea elevilor de liceu înainte de reforma învățământului din 1948 și a celor care am avut nenorocul să absolvim nu liceul, ci școala medie de 10 clase. Noroc că această situație n-a durat mult timp și s-a revenit la tradiții.

Așa am ajuns coleg de facultate cu „unchiul” Guriță. Nu știam atunci că „unchiul” avea să exercite o mare influență asupra mea în calitate de coleg de facultate, chiar și de secție la **mașini unelte și scule**, coleg de cameră la cămin, apoi coleg de servicii la IMUM Medgidia.

Vasile Guriță s-a născut în comuna Vadul Pașii din județul Buzău, fiind cel mai mic din cei 5 copii ai unei familii de învățători. Oameni gospodari și harnici, părinții lui efectuau atât muncă intelectuală - de dascăli ai copiilor satului - cât și cea de agricultori cultivând propriul pământ, având la un moment dat și o moară țărănească cu motor în doi timpi și o piatră de măcinat. Tocmai această moară avea să joace un

rol nefast în viața lui Guriță – din cauza ei părinții au fost declarați „chiaburi”, iar Vasile a devenit „fiu de chiaburi” – blazon care a atârnat de gâtul său mai mult decât piatra de moară a propriei lor averi. O primă consecință a fost aceea că nu a mai putut să-și continue studiile fiind luat în armată și trimis la muncă forțată - cinci ani pe canalul Dunăre-Marea Neagră. A lucrat la târnăcop și lopată, la cele mai grele și umiltoare munci, până a reușit să se califice ca electrician, meserie în care a mai lucrat la Medgidia până la intrarea în facultate.

Anii facultății au fost foarte grei din punct de vedere material pentru Guriță. Ca “fiu de chiaburi” nu numai că nu putea primi bursă, dar mai plătea și o taxă de studii anuală. Tatăl său, bătrân, trăia din pensia de învățător la țară, mama sa murise, iar surorile mai mari aveau proprii copii de întreținut. Norocul său a fost o soră mai mică, ingineră în București și necăsătorită, care-l ajuta cu circa 200 de lei lunar și o mătușă din cartierul Dămăroaia, ce ne aducea și nouă la cămin câte o pungă de corcodușe și zarzăre din propria grădină.

Am locuit la cămin în aceeași cameră și știu că de multe ori meniul lui se limita la ceai, iaurt și uneori salam. Nu-i plăcea să meargă la blat, avea o demnitate și dârzenie născută din privațiuni și nedreptăți și un spirit neclintit al dreptății. Își apăra cu mult curaj punctul de vedere și nu ceda ușor atunci când știa că are dreptate. Mi-aduc aminte că de multe ori când mergeam împreună la cinematograful, ori la câte o bere, dacă observa că ceva nu-i în regulă, ne pune să scriem în condica de reclamații, considerând că lucrurile se vor îndrepta în acest mod.

Avea un umor subtil, povestea întâmplări interesante din armată, de la canal și cu multă spontaneitate dădea replici pe care multă vreme nu le uitai. Era un deliciu să asisti la convorbirile sale cu Ilie Vâlceanu, olteanul isteț, dar puțin naiv, care se minuna din orice, nu se sfia să spună și cele mai intime gânduri, dar nici nu se lăsa ușor păcălit, despiciând firul în patru, până se

lămurea complet asupra unei probleme cu care Guriță încerca să-l încurce. Având mai multă experiență de viață, Guriță ne-a învățat să fim ordonați, serioși, să ne vedem de carte și să nu ne amestecăm în lucruri care nu ne privesc. În anul doi de facultate, de exemplu, nu ne-a dat voie să participăm la bătaia cu apă care izbucnise în cămin și care a avut drept consecință exmatricularea mai multor studenți, căci era după revoluția din Ungaria și orice eveniment mai zgomotos se taxa ca atare.

„Unchiul” Guriță a trecut prin numeroase privațiuni și necazuri în timpul facultății, din cauza blazonului său de „fiu de chiaburi”. În 1958 când s-au organizat celebrele adunări studențești pentru demascarea unor studenți și cadre didactice care nu se încadrau în linia politică a partidului, la ședința desfășurată la sala sporturilor „Dinamo”, un coleg de-al nostru, care se afla în prezidiu, l-a criticat pe Guriță că nu participă la acțiunile de muncă patriotică, iar ca „fiu de chiaburi” este un exemplu negativ pentru studenți. Noroc că nimeni nu a mai susținut părerea colegului nostru și fiindcă nu fusese cuprins nici în raportul prezentat, nu a fost supus la vot pentru exmatriculare. La acea ședință, doi colegi de-ai mei brăileni au fost exmatriculați: Costin Mircea Ionel și Drăgulin Ichim, din motive de origine socială. După această nefericită întâmplare, Guriță ne organiza toate ieșirile noastre la muncă patriotică, angaja cu șefii de șantier acțiunile și obținea întotdeauna cel puțin dublul orelor lucrate. Așa am participat la șantierul de la Sala Palatului, la blocul de la Romarta Copiilor, la alimentarea cu apă de la Arcuda și alte lucrări de muncă patriotică, pentru că trebuia să realizăm anual peste 100 de ore.

La terminarea facultății Guriță m-a convins să merg cu el la IMUM Medgidia, întreprindere construită special pentru canal. El s-a dus acolo înainte cu două luni față de mine, care am mai făcut armata la Topraisar. M-a așteptat în gară la Medgidia (ca Tața pe Costel – în celebra schiță umoristică a lui Ion Băieșu, interpretată cu atât

umor de Coca Andronescu și Octavian Cotescu la TVR), m-a condus la director și m-a prezentat cu multe laude. Am fost repartizați amândoi la sectorul de prelucrări mecanice și o perioadă am locuit împreună în aceeași cameră, la școala profesională a întreprinderii. Tot la IMUM mai lucra și colegul nostru Gheorghe Buciu. Vasile Guriță era un inginer bun, atât ca teoretician cât și ca practicant. În cadrul sectorului a introdus câteva tehnologii și a creat câteva scule și dispozitive unicate la vremea aceea. Astfel, a pus în funcțiune niște strunguri de copiat cu comandă numerică și a introdus prelucrarea unor arbori de la cutia de viteze a excavatoarelor, a făcut un dispozitiv de prelucrare simultană a zalelor de lanț de șenilă pe strungul carusel; a introdus călirea prin curenți de înaltă frecvență (CIF) a bolțurilor de șenilă; a proiectat și realizat o freză pentru caneluri speciale la un ax de excavator și alta pentru nuca unui ax cardanic. A avut o bogată activitate de inovator, astfel că, în scurt timp, a fost mutat să lucreze la serviciul tehnologic al întreprinderii.

Nu a promovat în funcții de conducere deoarece piatra de moară moștenită de la părinți acționa în continuare și în producție.

În anul 1964, Vasile Guriță s-a căsătorit cu o economișă și a primit apartament în Constanța, făcând naveta cu autobuzul întreprinderii. Știam atunci că nu va mai sta multă vreme la IMUM. De fapt, nici eu nu aveam să mai fiu coleg cu Vasile, deoarece intrasem în activități politice, mai întâi la UTC și apoi la PCR, astfel că în 1966 am devenit „lucrător cu muncă politică” la comitetul raional de partid Medgidia.

Într-adevăr, și Guriță s-a transferat la Constanța, unde a lucrat la IRTA, la un șantier de irigații (acolo lucra și soția sa) și apoi la întreprinderea locală Energia. După revoluție, când blazonul de „fiu de chiaburi” s-a transformat din defect în merit, a reușit să promoveze în funcție, ajungând director comercial la întreprinderea la care lucra. A primit chiar și o pensie pentru anii de muncă forțată la canal. Târzie consolare.

Din căsătoria sa cu Elena Guriță au rezultat doi copii, un băiat și o fată, copii cuminiți, inteligenți și studioși. Băiatul, Cristi, născut în 1966 este matematician. A făcut un doctorat la Philadelphia și lucrează din 1996 în SUA. Nu este căsătorit. Fata, Luminița Carmen, născută în 1970 a studiat la Universitate franceza-italiana și în particular japoneza. A obținut o bursă în Japonia pentru masterat și doctorat. Este căsătorită cu un român și locuiește în Canada. Are un copil de 1 an, pe care Vasile nu a apucat să îl vadă. Soția lui Guriță, Elena are 72 de ani și locuiește singură în Constanța.

(de la stânga la dreapta: Vasile Gheorghe, Gheorghe Calea, Vasile Guriță, Ilie Vlăsceanu, în 1991, la agapa de 30 de ani)

Adrese e_mail:

- revăzute și adăugite -

Ion Argireanu:
jonar@internode.on.net

Rodica Delcescu și Radu Mihalcea:
rodica 216@yahoo.com

Sorin Dinescu:
dinescu@telusplanet.net

Sotir Dodi:
sotirdodi2001@ad.com

Constantin Dumitru:
hotel_philoxenia@yahoo.com

Nae Enescu:
nae_enescu@yahoo.com

Hans Farsch:
hansgfar@netscape.net

Corina Firuță:
ed_alcor@yahoo.com

Marin Grădișteanu
iuliag@digi.ro

Radu Gruia:
radu.gruia@rdslink.ro

Ioil Oisie:
joeler@netvision.net.il

Florin Kessler
fkessler@saem.ro

Sergiu Lipcan:
v.lipcan@t-online.de

Emil Olaru:
eaolaru@earthlink.net

Zeno Pircea:
zaliam7@rdslink.ro

Victor Popescu
vpopescu.ro@gmail.com

Nicolae Suruceanu (Nicolas Sourou)
nsourou2003@yahoo.fr

Iosif Tempea
itempea@K.ro

Șeban Teodorescu
teofax321@yahoo.com

Artemie Vanca:
a.i.vanca@apropo.ro

Așteptăm să ne comunicați și alte adrese.

La mulți ani

... pentru cine-i născut în aprilie:

Stan Bone: 1 aprilie

Marin Florea: 11 aprilie

Șerban Derlogea: 13 aprilie

Florin Grosu: 13 aprilie

Florian Drăgănescu: 15 aprilie

Lucian Georgescu: 15 aprilie

Rodica Pop Florea: 18 aprilie

Dan Bolintineanu: 19 aprilie

Constantin Chirițoiu: 19 aprilie

Important**repetitio es mater studiorum**

Legislația actuală (Ordinul Ministrului Finanțelor Publice nr. 2017/2006 publicat în Monitorul Oficial nr. 56/20.01.2006) permite ca 2% din impozitele pe venit anuale, plătite de noi, să fie direcționate la cererea fiecăruia, către o Fundație sau Asociație non-profit. Firește că, la această dată, se pune problema impozitului pentru anul 2005, cota urmând a fi primită în contul nostru abia în anul 2007. Dar, vorba dictonului: mai bine mai târziu, decât niciodată.

Cu aceste fonduri vom putea organiza întâlniri și excursii, vom putea edita în continuare revista etc.

Ca să putem folosi aceste prevederi în favoarea asociației noastre, fiecare dintre aceia dintre noi care mai prestăm activități remunerate – dar și rudele sau prietenii noștri, care acceptă să ne facă această favoare – putem cere, completând **Formularul 230**, ca 2% din impozitele anuale să intre în contul:

Asociația "PROMOȚIA '61 MECANICĂ"
codul fiscal 14353509

contul RO75 BRMA 0730 0738 7410 0000

Banca Românească Sucursala Moșilor

Termenul de depunere a formularului (care poate fi trimis și prin poștă), la Administrația Financiară de care depindeți, este: **30 aprilie 2006** (dar este bine să nu așteptați până atunci).

Casetă redacțională

Redactor fondator: Adrian Popa
Redactor șef: Corina Firuță
tel/fax 021.2237106, ed_alcor@yahoo.com
Redactori șef adj.: Mirel Vanca, Radu Gruia
Tehnoredactare computerizată: Cori Simona Ion